

Het duistere geheim van Lily

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440578

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,

Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

© 2023 Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Lily's Secret*

Vertaling: Roos Griffioen

Tekstredactie: Marieke Veringa

Illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)

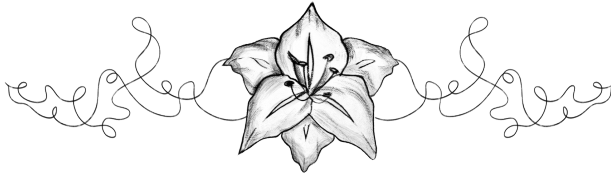
Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

HEDEN

Hoofdstuk 1

Cordelia Beaumont had er genoeg van. Ze had genoeg van de zomerhitte in Londen. Ze had genoeg van haar dodelijk saaie en eentonige uitzendbaan bij de receptie van een PR-firma, wat eigenlijk opwindend zou moeten zijn, maar het absoluut niet was, en vandaag had ze er schoon genoeg van dat Roland, haar bovenbuurman, haar onder aan de trap had gevonden en haar had verteld dat haar zeer geliefde flat in de mooie nieuwe wijk in Kentish Town onder water stond. Blijkbaar was er een waterleiding gebarsten in zijn badkamer, had de vloer het begeven en had het water een weg gevonden naar haar appartement.

Ze keek op naar het appartementengebouw en zuchtte inwendig, zelfs toen Roland haar geruststelde dat zijn verzekering wel over de brug zou komen. Het appartement dat ze

huurde was van haar beste vriendin Merryn, die nu bij haar partner Kit Penhaligon woonde in een kleine cottage in Marazion, Cornwall. Kit was een kunstenaar en bezat een bedrijf in Marazion en hij gaf kunstworkshops. Het kunstcentrum waar Kit les gaf, hoorde bij Pencradoc, zijn ouderlijk huis dat hij samen met zijn broer had geërfd. Toen Kit en Merryns relatie serieuzer werd, hoefde Merryn niet lang na te denken en verhuisde ze en verhuurde ze haar flat aan Cordy, die er genoeg van had – alweer – om een kamer zo klein als een schoendoos te huren in een gemeenschappelijke woning.

Cordy's hart lag bij acteren en ze had haar huis in Oxfordshire achtergelaten en was naar Londen gegaan, maar de banen lagen niet voor het oprapen. Met uitzendbaantjes, hoewel zo nu en dan enorm saai, verdiende ze in ieder geval wat geld.

Maar vandaag beseftte Cordy dat ze nogal vaak overal genoeg van had. Ze dacht ook aan de stranden en heiden in Cornwall, de wind die vanuit de kust door haar haar blies en de achterkant van haar nek kietelde, het idee dat ze zich op ieder willekeurig moment in de zee

kon laten vallen om doorweekt te worden door de zoute oceaan.

Het was iets waar ze nu enorm naar verlangde. Ze had eens geprobeerd te baden in de vijvers bij Hampstead Heath, maar het was nogal een uitdaging om er te komen en de metro die vol zat met warme, bezwete mensen op de weg naar huis had de kalmte die ze door deze ervaring had bereikt, plotsklaps doen verdwijnen.

Maar een strand.

In Cornwall.

Oh god.

Perfectie.

‘Hoelang denk je dat het allemaal gaat duren om het te regelen? De overstroming? Mijn flat?’

‘De schade-expert komt zo snel mogelijk. Hopelijk duurt het niet te lang.’ Roland lachte naar haar, zijn ogen groot en hoopvol. Hij had er een hekel aan als iemand door hem van streek was.

‘Goed. Oké.’ Ze knikte. Wat kon ze anders doen? Het was niet de schuld van Roland. ‘Bedankt voor het regelen. Ik denk dat ik maar een logeeradresje moet zoeken voor een paar dagen. Ik moet wat dingen inpakken en ik zal

je laten weten wanneer ik ga en waarnaartoe.' Ze wist diep vanbinnen dat ze al had besloten waar ze heen zou gaan. Ze zou als eerste het uitzendbureau bellen en de dag netjes uitwerken en ze zou kijken of ze vanavond bij haar vrienden Ash en Paul kon blijven. 'Ik denk dat ik vanavond bij mijn vrienden blijf, maar misschien neem ik even vakantie als dat nodig is.'

'Het spijt me zo,' zei Roland nogmaals. 'Als ik iets kan doen...'

'Nee, het maakt niet uit.' Ze glimlachte naar haar buurman en pakte haar telefoon. 'Kijk, ik ben er al mee bezig. Oh, hoi Ash!'

'Hallo Cordy! Hoe gaat het?' vroeg Ash en hij klonk verheugd om haar te horen. Ash en Paul woonden in Pimlico en ze vonden het altijd gezellig als ze zo nu en dan bleef slapen als ze in de buurt van West End was.

'Lieve Ash. Het kon beter. Ik wil je om een kleine gunst vragen.'

'Vraag maar raak. Maar ben je weer terug bij Toby? Want als je kaartjes kunt krijgen voor zijn laatste show zal ik de woorden 'omkoperij' of 'corruptie' totaal niet gebruiken.'

Cordy trok een gezicht. 'Nee. Toby en ik zijn uit elkaar, zoals je goed weet.' Ash en Paul

hadden het geweldig én een beetje indrukwekkend gevonden toen ze met Toby Fowler was, haar meest recente ex, die een soort beroemdheid was op West End. De jongens hadden het maar niks gevonden toen ze uit elkaar gingen. Toby Fowler was erg goed in het ‘kopen’ van hun vriendschap en Ash en Paul, heerlijk als ze waren, hadden een zwak voor gratis kaartjes voor West End. ‘Je moet aardig tegen hem doen, ook als er niks te krijgen valt.’

‘Verdomme. Goed dan, het was te proberen.’ Ash klonk een beetje teleurgesteld, maar ze wist dat hij het niet meende.

‘Ik heb een plek nodig om te slapen, het is maar voor een paar nachten. Mijn flat is overstroomd. Alleen maar tot ik Merryn kan bellen om iets anders te regelen...’

Het was te proberen. Ze kon de frisse lucht en de *clotted cream* bijna proeven, zelfs als ze de komende dagen in de verzengende hitte van Londen doorbracht met Ash.

Matt Harker legde het laatste item in zijn auto: zijn ezel. Hij lag boven op de koffer en bedekte de uitgebreide collectie verftubes en materia-

len die hij er van tevoren in had gelegd. Kit en Coren vonden het altijd grappig dat hij een favoriete ezel had.

‘We hebben er hier genoeg om te lenen!’ had Kit hem de eerste keer dat hij de workshop gaf bij het Pencradoc Kunstcentrum op het hart gedrukt. ‘Je hoeft echt niet je eigen ezel mee te sjouwen.’

Matt had gegrinnikt en zijn hoofd geschud. ‘Kom op, je weet zelf ook wel dat je de juiste spullen nodig hebt om efficiënt te werken.’

‘Nou... ja, maar toch!’

‘We zullen het niet eens worden. En trouwens, ik bewijs je een dienst.’

‘Ja, en dat stel ik zeer op prijs.’

Matt en Kit hadden samen gestudeerd aan de kunstacademie en omdat Kit en zijn broer Pencradoc hadden geërfd en er een kunstcentrum van hadden gemaakt, was Matt vanuit Newlyn naar het oude landgoed gekomen om er workshops en korte cursussen te geven.

Hij vond het prima om te doen, Pencradoc was prachtig en hij had zich er altijd erg thuis gevoeld, bijna alsof hij bij de familie hoorde.

Matt lachte in zichzelf toen hij de achterklep van de auto dichtdeed en zich klaarmaakte om

naar Pencradoc te rijden. Het was misschien een soort werkvakantie voor hem, omdat zijn échte baan, volgens enkele van zijn oncreatieve vrienden, handvaardigheidsdocent was op een basisschool en het helpen bij het vak drama als er echt niemand anders beschikbaar was. Het was niet helemaal de toekomst die hij voor ogen had gehad als hij met zijn medestudenten tot diep in de nacht dronk en kletste en grandioze plannen maakte voor zijn toekomstige succesvolle galerijen. Maar het was een vaste baan, hij genoot ervan en het belangrijkste, hij kon ervan rondkomen.

Deze keer was hij een paar weken in de zomervakantie geboekt voor Pencradoc om korte cursussen en workshops te geven, wat betekende dat hij in een van de kleine gastverblijven zou logeren die op de zolder van grote huis gebouwd waren.

Hij kon zich geen betere manier bedenken om zijn tijd door te brengen voordat hij weer terug zou gaan naar het echte leven. Bovendien wilde hij toch helemaal niet meer aan Layla denken. Het was nu een paar maanden geleden sinds ze uit elkaar waren gegaan, maar het was hem nog niet gelukt om weg te gaan en de

herinneringen helemaal los te laten, tot nu toe. Hij keek ernaar uit om gewoon even zichzelf te zijn en iets te doen waar hij van hield, zonder achterom te kijken.

Nee, hij was niet op zoek naar iets anders dan een fijne, ontspannende vakantie en wat tijd op een van zijn favoriete plekken.

‘Alsjeblíííííeft!’ Cordy kneep in de telefoon van de zaak alsof haar leven ervan afhing. ‘Ik ben dakloos!’

‘Dat ben je niet.’ Merryns stem klonk lichtjes geamuseerd door Cordy’s smeekbede. Typisch Merryn. ‘Je hebt een kleine overstroming gehad, wat betekent dat je de komende tijd een vochtig onderkomen hebt, maar dat komt wel goed. En je zegt net dat je bij Ash en Paul slaapt die het heerlijk vinden dat je er bent. Je hebt die baan in de pr met al die beroemdheden. Waarom zou je hier überhaupt naartoe willen komen? Zo wanhopig zelfs, dat je genoeg neemt met een plekje op onze bank?’ Merryn en Kit waren hun woning opnieuw aan het inrichten en aan het renoveren en het kleine vissershuisje in Marazion was blijkbaar één grote